

Rud. Pečjak

Mikica Mokica

(Dalje.)

5.

Mikica, metuljček s plavo kapico in rdečimi krilci, sedi na čudno veliki trobentici. Sama je. Pri srčku ji je hudo. Medek ji še na misel ne pride, spati ne more, misli na mamico, atka, Vidka, Lenčico, Ančico. Misli na svojo posteljico, na svoje igračke. Ob njeni posteljici joka gotovo mamica. Mikice Mokice, njene punčke ni.

Mikica sedi na trobentici. Sama je. Gleda zvezdice, gleda moža na lunici. Drobna solza se ji je utrnila in padla v trobentico.

»Kdo pa je gori? — Hej — kdo je tam gori? — Ramcamcam — bambrbam —«

Mikica se je prestrašila, da bi bila kmalu s trobentice padla. Že je zamahnila s krilci, da bi odletela, toda vse naokoli je bila tema. črna tema.

»Mikca Mokca sem,« je zaklicala dol v trobentico.

»Kakšna Mokca? — Ramcamcam — hm-brbam — — —«

»Metuljček s plavo kapico in rdečimi krilci sem, prej sem bila pa punčka. Ali me boš pojedel,« je vzdihnila Mikica.

»Ti si pa zares prismojen metuljček. Jaz vendar ne jem takihle Mikc in Mokc. Imam že boljše jedi.« In tisti doli se je na vse grlo zasmel.

»Prej je pa ptiček cekinčka pojedel,« je povedala Mikica, kar ji je prišlo na jeziček.

»Jaz pa nisem ptiček — lej ga no! —«

»Kdo pa si? — Saj me ne boš natepel, če te vprašam! —«
 »Rajcincumčikčokcimbum. Pa me pokliči, če me znaš! —«
 »R-r-r-č-č-cimbum.«
 »Bom pa zate Cimbum,« se je porednež zasmel na dnu trobentice.
 »Kakšen pa si, ljubi, dragi Cimbum? Saj ne boš hud, če te vprašam.«

»Sem črn,
 srebrn,
 zelenkast,
 rumenkast,
 rdeč kot škrlat —
 pa malo sem zlat. —«

»To si pa lep, Cimbum,« se je začudila Mikica. »Gotovo si tudi priden, ker si tako lep. Ali imaš tam doli svojo posteljico postlano?«
 »Kakšno posteljico? Mi Cimbumi vendar nimamo posteljic. Ves svet je naša posteljica.«
 »Kaj pa delaš potem tam doli?«

»Medka sem se preveč najedel, zdaj pa nikamor ne morem. Preširok sem. Zagozdil sem se. Pa trebušček me je prej bolel, ker sem se preveč najedel. Zdaj sem se pa tebi tako smejal, da me več ne boli. Rad bi se malo pretegnil in sprehodil. Daj, podaj mi tačko, — Mikica — ali kako se ti že pravi. Potegni me iz trobentice!«

»Če me ne boš pohrustal — —.«
 Mikica mu je pomolila tačko. Cimbum jo je zagrabil.

»Potegni, vleci — ramcamcam — hambrbam —« ji je kričal Cimbum, da bi bila Mikica bolj junaška.

Mikica je vlekla, vlekla, da se je ubožica kar potila.

Kresnica, ki je ležala poleg trobentice v travi, je prižgala svojo svetilko.

Mikica je zdajci zagledala v trobentičinem vratu čudno glavico, ki je bila podobna majceni mucki.

»Kaj — to je Cimbum,« se je strašno začudila. »To je ta kričač! — Mislila sem, da je ves drugačen, ko ima tako debel glas.«

»Ramcamcam — hambrbam —« se je drl na ves glas Cimbum in mrdal z brkicami. Z nožicami je objel Mikico okoli vratu. Še enkrat je zakričal svoj ramcamcam, nato pa zlezel na trobentico. Mikica se je kar zasmejala, ko ga je zagledala. Bil je hrošček z glavico kakor kaka mucka. Perutničke pa je imel neznansko lepe, še lepše kakor jih ima zlata mamica. V vseh mogočih barvah so se spreminjale. Samo njegova glavica je bila strašno smešna. Kadar ga je Mikica pogledala, ji je ušel smeh. Samo da ne bo hud.

»Zdaj se bom pa pretegnil. Telovadil bom,« je rekel zmagoslavno Cimbum, ko je prišel k sapi.

»Ena — dve — ena — dve —,« je štel in pri tem odpiral in zapiral perutke.

»Ena — dve — ena — dve —,« je stegoval nožice.

»Zdaj sem se pa že pretegnil in lahko tečem. Teciva po trobentici.«
Cimum in Mikica sta tekla po trobentici. Lovila sta se.

»Išči me,
lovi me,
primi me,
drži me —
hop — če me ujameš —«

»Išči me,
lovi me,
tolci me,
tepi me —
hop — če me ujameš —«

Pri »hop« je Cimum vedno poskočil.

6.

V grmu je nekaj zašumelo. Mikica in Cimum sta obstala in poslušala.

»Hitro pod trobentico! Nevarnost! Skrijva se,« je zajeceljal Cimum.

Cimum se je kar prevrnil s trobentice in telebnil po tleh, kakor je bil dolg in širok, Mikica pa za njim. Skrila sta se za listek trobentice in nestrpno opazovala.

Grozanska kača se je dvignila iz trave, se visoko vzpela in ponosno, mogočno in strašno gledala okoli sebe. Na glavi je imela krono. Resnično — krvavordečo krono. Z jezičkom je migala, kakor bi ga brusila.

»Ali naju bo?« je šepnila Mikica.

»Tiho — dihaj potihó — ne premakni se!«

»Mamica,« je vzdihnila v svojem srčku Mikica, spregovoriti pa si tega ni upala.

Kresnička je ugašnila svojo lučko.

Nič več se ni videlo, le rdeča krona se je čudno svetila v temi. Premikala se je pa sem in tja. Slišalo se je, kako kača brusi jeziček.

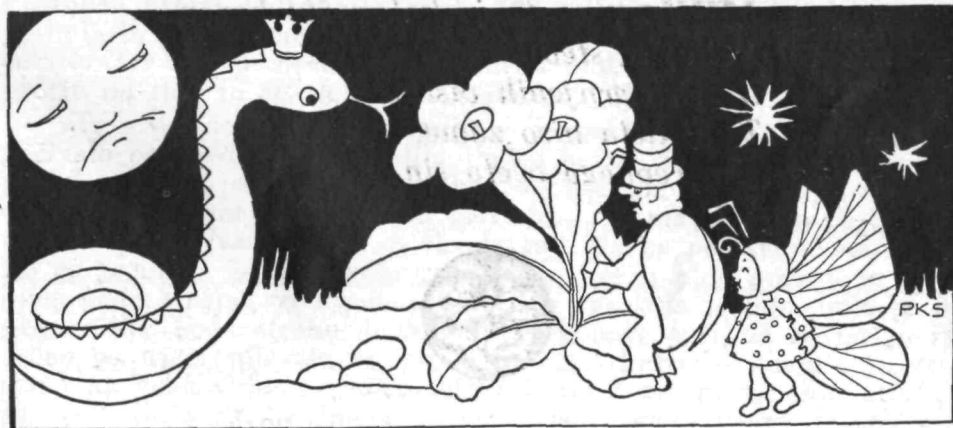
V listju je zdajci močno zašumelo, nekaj je brcalo, se otepalo, tolklo.

Nato pa je vse utihnilo.

»Kaj pa se je zgodilo?« je vprašala Mikica.

»Kača je nekoga pojedla.«

»Koga pa?«

»Bogve — Morda miškico Miškonko, morda polžka Slinovčka, morda žabico Regaregco. Zdaj je šla spat, ker se je najedla.«

Kresnička je zopet prižgala svojo lučko.

»Uboga žabica Regaregca, ubogi polžek Slinovček, uboga miška Miškonka,« je žalostno vzdihnila Mikica. »Zdaj jih pa ne bo več na svetu. Ali bo kdo jokal za njimi?«

»Naj se še enkrat prikaže kača Lezača. Kar glavo ji odtrgam — ali pa jeziček odščipnem,« se je korenjačil Cimbium, ko ni bilo kače nikjer več.

»Bale — Mikca Mokca ali kako se ti že pravi,« jo je poklical Cimbium in prestrašeno gledal okoli sebe.

(Dalje.)

Sojatoslav

Modri Mišo šteje.

Mišo modri šteje, šteje:

Ena — ni nič vredna,

dve — je že bolj čedna,

tri — se kar blešči,

štiri — spada k dobri meri,

pet — je močna pest,

šest — je ena več kot pest,

sedem — je svetnica,

osem — pustna presta,

devet, deset — pa zmeraj skupaj

k sveti maši gresta.

Sto in tisoč — to ni zame,

to je komaj za skrbi

moje dobre, zlate mame.

Milijon — to je kakor živ baron.

Potlej so števila še

iz nerazgrnjenih višin.

Tudi tista niso zame,

sem revnega očeta sin.

